

Sygn. akt VII U 500/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 listopada 2018 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Agnieszka Stachurska

Protokolant: sekr. sądowy Anna Bańcerowska

po rozpoznaniu w dniu 28 listopada 2018 r. w Warszawie na rozprawie

sprawy M. M. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o wysokość kapitału początkowego i wysokość emerytury

na skutek odwołania M. M. (1)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych(...)Oddział w W.

z dnia 19 stycznia 2018 r. znak: (...) - 2007 oraz

z dnia 24 stycznia 2018 r. znak: (...)

1. umarza postępowanie w zakresie w jakim zaskarżone decyzje zostały zmienione przez decyzje z dnia 5 listopada 2018 r. znak (...) - 2007 oraz z dnia 6 listopada 2018 r. znak (...),
2. oddala odwołanie w pozostałym zakresie.

UZASADNIENIE

M. M. (1) w dniu 14 marca 2018r. złożyła odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 19 stycznia 2018r., znak: (...) - 2007 – o ponownym ustaleniu kapitału początkowego oraz od decyzji z dnia 24 stycznia 2018r., znak: (...) przyznającej prawo do emerytury od dnia 1 stycznia 2018r.

W uzasadnieniu odwołania ubezpieczona wskazała, że kapitał początkowy powinien być ustalony na nowo z uwzględnieniem wszystkich dostarczonych dokumentów. Podniosła, że organ rentowy nie uwzględnił do stażu pracy następujących okresów: od dnia 10 lutego 2013r. do dnia 10 lutego 2013r. i od dnia 11 marca 1997r. do dnia 8 czerwca 1997r., ponieważ okres niepobierania zasiłku dla bezrobotnych nie został wymieniony jako okres nieskładkowy w art. 7 ustawy o emeryturach i rentach z FUS; od dnia 22 września 1976r. do dnia 26 marca 1977r. w związku z zatrudnieniem w Zakładzie (...) z uwagi na brak w zaświadczeniu z dnia 29 marca 1977r. informacji o czasie pracy oraz dacie urodzenia; od dnia 1 września 1989r. do dnia 30 października 1989r. i od dnia 1 maja 1996r. do dnia 15 czerwca 1996r. z tytułu przebywania na urloпах bezpłatnych, a także od dnia 11 sierpnia 1993r. do dnia 30 listopada 1993r. z tytułu zatrudnienia w Sklepie (...) z uwagi na brak przedłożenia za ten okres informacji o zwolnieniach lekarskich. Organ rentowy nie uwzględnił także wynagrodzenia i odprowadzanych z tego tytułu składek za okres od dnia 10 listopada 2010r. do dnia 24 marca 2014r., kiedy ubezpieczona prowadziła pozarolniczą działalność gospodarczą pod

nazwą (...) z siedzibą przy ul. (...) w W.. Jednocześnie M. M. (1) podkreśliła, że w latach 1990-1992 była zatrudniona w Ambasadzie Królestwa Niderlandów z siedzibą w W. w D. Wizowym, jednak z tego okresu czasu nie zachowała się żadna dokumentacja osobowo-płacowa. W ocenie ubezpieczonej, udowodniony został ogólny staż pracy w łącznym wymiarze co najmniej 20 lat okresów składkowych i nieskładkowych, a nie jak błędnie przyjął organ rentowy w wymiarze 9 lat, 6 miesięcy i 2 dni okresów składkowych oraz 7 miesięcy i 18 dni okresów nieskładkowych (odwołanie z dnia 6 marca 2018r., k. 3-4 a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...)Oddział w W. wniósł o oddalenie odwołania na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

W uzasadnieniu odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wskazał, że zaskarżoną decyzją z dnia 19 stycznia 2018r., znak: (...) – 2007, odmówił ubezpieczonej M. M. (1) prawa do ponownego ustalenia wartości kapitału początkowego na dzień 1 stycznia 1999r. z uwagi na brak przedłożenia dokumentów, które powodowałyby zmianę wartości kapitału początkowego. Organ rentowy zaznaczył, że podstawa wymiaru kapitału początkowego została ustalona z 10 lat kalendarzowych, tj. 1977-1986, przy jednoczesnym uwzględnieniu wskaźnika wysokości podstawy wymiaru wynoszącego 32,53%. Do ustalenia wartości kapitału początkowego organ rentowy nie uwzględnił następujących okresów:

- od dnia 10 lutego 1993r. do dnia 10 lutego 1993r., od dnia 11 marca 1997r. do dnia 8 czerwca 1997r., ponieważ okres nie pobierania zasiłku dla bezrobotnych nie został wymieniony jako okres nieskładkowy w art. 7 ustawy o emeryturach i rentach z FUS;

- od dnia 22 września 1976r. do dnia 26 marca 1977r., tj. zatrudnienia w Zakładzie (...) z uwagi na brak w zaświadczeniu z dnia 29 marca 1977r. informacji o czasie pracy oraz dacie urodzenia;

- od dnia 1 września 1989r. do dnia 30 października 1989r. i od dnia 1 maja 1996r. do dnia 15 czerwca 1996r. z tytułu przebywania na urloпах bezpłatnych;

- od dnia 11 sierpnia 1993r. do dnia 30 listopada 1993r., tj. zatrudnienia w Sklepie (...) z uwagi na brak przedłożenia za ten okres czasu informacji o zwolnieniach lekarskich. Z kolei odnośnie okresu zatrudnienia w Ambasadzie Królestwa Niderlandów w D. Wizowym w latach 1990-1992 ubezpieczona nie przedstawiła żadnej dokumentacji, potwierdzającej powyższe zatrudnienie. Jednocześnie organ rentowy nadmienił, że do podstawy wymiaru świadczenia emerytalnego uwzględnił składki opłacone z tytułu prowadzenia przez M. M. (1) pozarolniczej działalności gospodarczej w okresach od października 2010r. do marca 2013r. oraz od września 2013r. do kwietnia 2014r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych stwierdził także, że na dzień 1 stycznia 1999r. ubezpieczona udowodniła staż pracy w łącznym wymiarze 9 lat, 6 miesięcy i 2 dni okresów składkowych oraz 8 lat, 4 miesięcy i 16 dni okresów nieskładkowych. Wskazując na powyższe okoliczności, organ rentowy odmówił ubezpieczonej prawa do ponownego przeliczenia kapitału początkowego, jak również do przeliczenia świadczenia emerytalnego (odpowiedź na odwołanie z dnia 11 kwietnia 2018r., k. 12 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

M. M. (1), urodzona (...), jest z zawodu pracownikiem administracyjno-biurowym. W okresie od dnia 10 września 1973r. do dnia 31 stycznia 1974r. wykonywała pracę w Przedsiębiorstwie Państwowym (...) z siedzibą w W. jako uczeń w ramach ustalonych ogólnie praktyk, przewidzianych programem nauczania szkoły. Następnie w okresie od 22 września 1976r. do 26 marca 1977r. świadczyła pracę na podstawie umowy agencyjnej zawartej z jednostką gospodarki uspołecznionej Spółdzielnią Pracy (...) w W. na stanowisku zbieracza umiejscowionego. Zajmowała się skupem makulatury od harcerzy i szkół. W tym celu wynajmowała duży samochód dostawczy, tzw. „wóz D.”, który służył jej do przechowywania powyższych materiałów. Realizując wskazane obowiązki ubezpieczona nie wypracowywała 8 godzin na dobę, a jej wynagrodzenie było uzależnione wyłącznie od ilości skupionego towaru. Odnośnie powyższego okresu zatrudnienia ubezpieczonej nie zachowała się dokumentacja płacowa oraz pełna dokumentacja osobowa, zawierająca informacje o warunkach zatrudnienia, w tym m.in. o wymiarze czasu pracy oraz o obowiązującym w w/w zakładzie

pracy systemie wynagradzania (świadcstwo pracy z dnia 20 lutego 1974r., k. 3, zaświadczenie z dnia 29 marca 1977r., k. 4, tom I a.r.).

Ubezpieczona od dnia 1 kwietnia 1977r. do dnia 30 kwietnia 1990r. świadczyła pracę na stanowisku sprzedawcy w księgarni (...) S.A. z siedzibą w W. w pełnym wymiarze czasu pracy. W tym okresie pobrała następujące kwoty wynagrodzeń: za 1977r. – 18.321,00 zł, za 1978r. – 27.931,00 zł, za 1979r. – 38.940,00 zł, za 1980r. – 28.773,00 zł, za 1982r. – 22.630,00 zł, za 1983r. – 68.181,00 zł, za 1989r. – 271.332,00 zł i za 1990r. – 1.694.683,00 zł. W okresie od dnia 3 listopada 1980r. do dnia 11 kwietnia 1981r. M. M. (1) była dodatkowo zatrudniona w (...) Przedsiębiorstwie Handlu (...) z siedzibą w W. na stanowisku sprzedawcy w wymiarze czasu pracy wynoszącym 1/2 etatu. Z tego tytułu otrzymywała wynagrodzenie zasadnicze określone według IX kategorii zaszeregowania ze stawką godzinową w wysokości 19,80 zł plus 10% dodatku do wynagrodzenia oraz 15% premii regulaminowej (zeznania ubezpieczonej, k. 85-86 a.s., zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z dnia 10 października 2003r., k. 5-6, świadctwo pracy z dnia 11 kwietnia 1981r., k. 7, tom I a.r.).

W latach 90-tych M. M. (1) była zatrudniona w Ambasadzie Królestwa Niderlandów w D. Wizowym w W., początkowo na podstawie umowy o pracę, zawartej na dwutygodniowy okres próbny. Przed podpisaniem umowy o pracę, co miało miejsce w dniu 1 maja, w miejscu zamieszkania ubezpieczonej został przeprowadzony wywiad środowiskowy w celu uzyskania jak najpełniejszych informacji na temat jej osoby. Formalnie pracodawcą ubezpieczonej było Ministerstwo Spraw Zagranicznych w H., które oddelegowało ją do pracy w Ambasadzie Królestwa Niderlandów w W.. Z uwagi na to, że pracodawcą M. M. (1) była zagraniczna instytucja dyplomatyczna, oryginał umowy o pracę został sporządzony w języku obcym, a następnie drugi egzemplarz został przetłumaczony na język polski i w takim kształcie przedstawiony ubezpieczonej do podpisu. W okresie powyższego zatrudnienia ubezpieczona zajmowała stanowisko związane z procedurą legalizacji pobytu czasowego i przedłużania wiz na terenie Holandii, jak również sprawowała nadzór nad integralnością oraz przebiegiem procedury wizowej pod kątem dopełnienia wszelkich niezbędnych formalności przez osoby ubiegające się o wydanie wizy. Zajmowała się głównie wpisywaniem wniosków wizowych do specjalnej księgi, która była prowadzona w formie ręcznej z uwagi brak komputerów w tamtym czasie. Dziennie składanych było około 200 takich wniosków, z których każdy musiał zostać wpisany do księgi wizowej. Wizy były wydawane za uiszczeniem określonej opłaty oraz na specjalne zaproszenie, które również było wpisywane do księgi wizowej. Ponadto ubezpieczona wstemplowywała wizy do paszportu, przystawiała odpowiednią pieczętkę, a następnie przekazywała wizy do podpisu konsulowi. W specjalnym zeszycie ubezpieczona odnotowywała przekroczenia terminów wiz wjazdowych, jak również dokonywała ich rozliczenia. Wszystkie opisanej powyżej obowiązki realizowała przez co najmniej 8 godzin dziennie, przy czym pracę mogła rozpoczynać o różnych porach dnia, tj. zarówno rano, jak i popołudniu. Ubezpieczona dysponowała także telefonem służbowym, z którego za zgodą konsula, mogła kontaktować się z dziećmi celem sprawdzenia, czy wróciły do domu ze szkoły. Wszyscy pracownicy w/ w instytucji, w ramach zatrudnienia, otrzymywali także talony do bufetu oraz opłacony bilet miesięczny. M. M. (1) wraz z mężem uczestniczyła również w przyjęciach i bankietach organizowanych przez powyższą placówkę dyplomatyczną, które zazwyczaj odbywały się w pałacyku w J. oraz w pałacu w W.. W związku ze zniesieniem procedury wizowej dla Polaków, wyjeżdżających do Holandii, Ambasada Królestwa Niderlandów w W. podjęła decyzję o rozwiązaniu z ubezpieconą stosunku pracy (zeznania ubezpieczonej, k. 85-86, zeznania świadka M. B., k. 34, zeznania świadka Z. M., k. 35 a.s.).

W okresie powyższego zatrudnienia ubezpieczona M. M. (1), korzystając ze swoich znajomości pomogła poza kolejnością uzyskać wizę swojemu sąsiadowi P. M., który w latach 1988-1990 wykonywał prace sezonowe na terenie Holandii. Poza tym udzieliła ww. wszelkich niezbędnych, a zarazem wyczerpujących informacji, na temat wymaganych dokumentów, niezbędnych do uzyskania wizy, jak również poradziła mu, aby w sytuacji wielokrotnego przekraczania granicy z Holandią złożył wniosek o wizę wielokrotnego wjazdu, a nie o wizę jednokrotną. W 1990r. ubezpieczona pomogła także w uzyskaniu wizy M. A. (zeznania świadka M. A., k. 84v, zeznania świadka P. M., k. 84v, zeznania ubezpieczonej, k. 85-86 a.s.).

Odnośnie wskazanego okresu zatrudnienia ubezpieczonej nie zachowała się jakakolwiek dokumentacja placowa oraz dokumentacja osobowo-pracownicza, zawierająca informacje na temat warunków zatrudnienia, tj. miejsca i czasu

świadczenia pracy, jak również zasad przyznawania pracownikom wynagrodzenia za pracę z określeniem składników. W dniu 30 lipca 2018r. Ambasada Królestwa Niderlandów w W. poinformowała tut. Sąd o tym, że nie odnaleziono dokumentacji, która mogłaby potwierdzić zatrudnienie M. M. (1) w w/w okresie czasu (pismo z dnia 30 lipca 2018r., k. 51 a.s., zeznania świadka M. B., k. 34, zeznania świadka M. A., k. 84v, zeznania świadka P. M., k. 84v, zeznania ubezpieczonej, k. 85-86 a.s.).

W okresie od dnia 1 kwietnia 1992r. do dnia 1 lipca 1992r. ubezpieczona M. M. (1) była zatrudniona w Agencji (...) w W. na stanowisku pośrednika ubezpieczeniowego w pełnym wymiarze czasu pracy oraz za wynagrodzeniem miesięcznym brutto w wysokości 1.119.000,00 zł. Powyższy stosunek pracy został rozwiązany w dniu 1 lipca 1992r. na mocy porozumienia stron. Następnie w okresie od dnia 10 lipca 1992r. do dnia 31 grudnia 1992r. ubezpieczona świadczyła pracę na stanowisku sprzedawcy w sklepie (...) K. O. z siedzibą w W. za wynagrodzeniem miesięcznym w wysokości 1.200.000,00 zł (świadcstwo pracy z dnia 8 lutego 1993r., k. 8, świadectwo pracy z dnia 5 stycznia 1993r., k. 9, potwierdzenie okresu ubezpieczenia, k. 22, k. 25-26, tom I a.r.).

W okresie od 11 sierpnia 1993r. do 30 listopada 1993r. M. M. (1) pracowała w Sklepie (...) z siedzibą w W. na stanowisku sprzedawcy, w wymiarze pełnego etatu, za wynagrodzeniem miesięcznym w wysokości 2.995.000,00 zł brutto. Opisany powyżej stosunek pracy został rozwiązany z chwilą upływu terminu obowiązywania umowy o pracę (świadcstwo pracy z dnia 30 listopada 1993r., k. 11, tom I a.r.).

W okresach: od dnia 10 lutego 1993r. do dnia 10 sierpnia 1993r., od dnia 8 grudnia 1993r. do dnia 9 czerwca 1994r. oraz od dnia 11 marca 1997r. do dnia 11 marca 1998r. ubezpieczona była zarejestrowana w Powiatowym Urzędzie Pracy w W. w charakterze osoby bezrobotnej z prawem do pobierania zasiłku dla bezrobotnych. W w/w okresach czasu, ubezpieczona pobrała zasiłek w następujących wysokościach: za okres od dnia 11 lutego 1993r. do dnia 10 sierpnia 1993r. w kwocie 7.766.000,00 zł, za okres od dnia 8 grudnia 1993r. do dnia 31 grudnia 1993r. w kwocie 1.152.000,00 zł, za okres od dnia 1 stycznia 1994r. do dnia 9 czerwca 1994r. w kwocie 8.522.000,00 zł, za okres od dnia 9 czerwca 1997r. do dnia 31 grudnia 1997r. w kwocie 2.236,80 zł oraz za okres od dnia 1 stycznia 1998r. do dnia 11 marca 1998r. w kwocie 914,40zł. Ponadto w okresach: od dnia 16 października 1995r. do dnia 31 października 1995r., od dnia 1 listopada 1995r. do dnia 7 listopada 1995r., od dnia 15 kwietnia 1996r. do dnia 28 kwietnia 1996r., od dnia 16 września 1996r. do dnia 6 października 1996r., od dnia 7 października 1996r. do dnia 31 października 1996r. oraz od dnia 11 sierpnia 1997r. do dnia 26 sierpnia 1997r. ubezpieczona pobierała zasiłek chorobowy za czas udokumentowanej niezdolności do pracy (zaświadczenie nr: (...) z dnia 21 czerwca 2002r., k. 10, zaświadczenie z dnia 13 maja 2002r., k. 13, karty zasiłkowe, k. 49-50, tom I a.r., legitymacja ubezpieczeniowa, k. 20, tom VI a.r.).

W okresie od 2 stycznia 1995r. do 31 października 1996r. ubezpieczona świadczyła pracę na rzecz firmy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. na stanowisku sprzątaczk-pomocy biurowej w wymiarze czasu pracy wynoszącym 1/2 etatu. W tym okresie zatrudnienia korzystała z urlopu bezpłatnego od dnia 1 maja 1996r. do dnia 15 czerwca 1996r. W 1995r. pobrała wynagrodzenie w łącznej kwocie 1.438,70 zł, natomiast w 1996r. w łącznej kwocie 3.095,28 zł (zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z dnia 13 maja 2002r., k. 12, potwierdzenie ubezpieczenia, k. 34, tom I a.r., dokumentacja osobowa, k. 37 a.s.).

Ubezpieczona od dnia 10 listopada 2010r. do dnia 24 marca 2014r. prowadziła pozarolniczą działalność gospodarczą pod nazwą (...) z siedzibą w W. w zakresie niespecjalistycznego sprzątnia budynków i obiektów przemysłowych, a następnie także w zakresie sprzedaży detalicznej pozostałych nowych wyrobów, prowadzonej w wyspecjalizowanych sklepach. W tym okresie czasu odprowadziła składki na ubezpieczenia społeczne, tj. emerytalne, rentowe, chorobowe i wypadkowe od podstawy wymiaru w następujących wysokościach: za miesiąc wrzesień 2013r. – 1.039,64 zł, październik 2013r. – 2.227,80 zł, listopad 2013r. – 2.227,80 zł, grudzień 2013r. – 2.227,80 zł i styczeń 2014r. – 2.247,60 zł. Z kolei w miesiącach lipcu i sierpniu 2013r. ubezpieczona przebywała na zwolnieniu lekarskim (informacja z Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej, k. 7-8, poświadczenie z dnia 11 marca 2014r., k. 9 a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W., decyzją z dnia 24 maja 2011r., znak: (...) -2007, ustalił dla M. M. (1) kapitał początkowy na dzień 1 stycznia 1999r., powołując się ogólnie na przepisy ustawy z dnia 17 grudnia

1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2018r., poz. 1270). Do obliczenia podstawy wymiaru kapitału początkowego oraz obliczenia wskaźnika wysokości tej podstawy organ rentowy przyjął przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne z 10 kolejnych lat kalendarzowych, tj. od dnia 1 stycznia 1989r. do dnia 31 grudnia 1998r. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego wyniósł 15,95%. Podstawę wymiaru kapitału początkowego organ rentowy ustalił w wyniku pomnożenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru, wynoszącego 15,95% przez kwotę bazową, tj. 1.220,89 zł określoną w ustawie powołanej w części I decyzji. Do ustalenia wartości kapitału początkowego Zakład Ubezpieczeń Społecznych przyjął okresy składkowe wynoszące 9 lat, 6 miesięcy i 2 dni oraz okresy nieskładkowe w wysokości 7 miesięcy i 18 dni. Kapitał początkowy ustalony na dzień 1 stycznia 1999r. wyniósł 51.558,21 zł (decyzja z dnia 24 maja 2011r., znak: (...) - 2007, k. 54-55, tom I a.r.).

Następnie Zakład Ubezpieczeń Społecznych, po rozpatrzeniu wniosku ubezpieczonej o doliczenie do stażu pracy okresu zatrudnienia od dnia 11 sierpnia 1993r. do dnia 30 listopada 1993r. z tytułu zatrudnienia w Sklepie (...) z siedzibą w W. (z uwzględnieniem przebytych w tym czasie zwolnień lekarskich), decyzją z dnia 19 stycznia 2018r., znak: (...) - 2007, ponownie ustalił wartość kapitału początkowego na dzień 1 stycznia 1999r., przyjmując do obliczenia podstawy wymiaru kapitału początkowego okresy składkowe w wymiarze 9 lat, 6 miesięcy i 2 dni oraz okresy nieskładkowe w łącznym wymiarze 8 lat, 4 miesięcy i 16 dni. Kapitał początkowy ustalony na dzień 1 stycznia 1999r. wyniósł 63.028,13 zł (decyzja z dnia 19 stycznia 2018r., znak: (...) - 2007, k. 58-59, tom I a.r.).

W dniu 16 stycznia 2018r. M. M. (1) złożyła w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wniosek o przyznanie prawa do emerytury. Decyzją z dnia 24 stycznia 2018r., znak: (...) organ rentowy przyznał ubezpieczonej prawo do emerytury od dnia 1 stycznia 2018r., tj. od miesiąca, w którym został złożony wniosek. W treści ww. decyzji organ rentowy zazaczył, że podstawę obliczenia emerytury stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne oraz kapitału początkowego z uwzględnieniem waloryzacji składek i kapitału początkowego, zaewidencjonowanych na koncie do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury. Podkreślił także, że emerytura stanowi równowartość kwoty, będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia emerytury przez średnie dalsze trwanie życia dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę. Ustalając wysokość świadczenia, organ rentowy uwzględnił kwotę składek zaewidencjonowanych na koncie z uwzględnieniem waloryzacji w wysokości 18.572,99 zł, kwotę zwaloryzowanego kapitału początkowego w wysokości 235.408,08 zł, kwotę środków zaewidencjonowanych na subkoncie z uwzględnieniem ich waloryzacji w wysokości 4.082,49 zł oraz średnie dalsze trwanie życia w wymiarze 263,20 miesięcy. Świadczenie zostało obliczone zgodnie z zasadami określonymi w art. 26 ustawy o emeryturach i rentach z FUS i wyniosło 980,48 zł (wniosek z dnia 16 stycznia 2018r., k. 1-6, decyzja z dnia 24 stycznia 2018r., znak: (...), k. 8-9, tom VI a.r.).

W oparciu o przedłożone przez ubezpieczoną dodatkowe dokumenty, dotyczące okresu jej zatrudnienia w 1993r., Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wydał w dniu 5 listopada 2018r. decyzję znak: (...) - 2007, w której ponownie ustalił kapitał początkowy, który na dzień 1 stycznia 1999r. wyniósł 63.609,15 zł. Do ustalenia wartości kapitału początkowego organ rentowy przyjął podstawę wymiaru ustaloną we wcześniejszej decyzji z dnia 19 stycznia 2018r. o ponownym ustaleniu kapitału początkowego. Ponownie ustalając kapitał początkowy, organ rentowy uwzględnił okres zatrudnienia ubezpieczonej od dnia 11 sierpnia 1993r. do dnia 30 listopada 1993r. w Sklepie (...) wraz ze zwolnieniami lekarskimi w okresach od dnia 19 października 1993r. do dnia 23 października 1993r., od dnia 17 listopada 1993r. do dnia 30 listopada 1993r. oraz od dnia 1 grudnia 1993r. do dnia 6 grudnia 1993r. W odniesieniu do powyższego okresu czasu, z uwagi na brak dokumentacji płacowej, organ rentowy przyjął minimalne wynagrodzenie za pracę. Do ustalenia wartości kapitału początkowego organ rentowy nie uwzględnił natomiast okresów: od dnia 10 lutego 1993r. do dnia 10 lutego 1993r. i od dnia 11 marca 1997r. do dnia 8 czerwca 1997r., ponieważ okres nie pobierania zasiłku dla bezrobotnych nie został wymieniony jako okres nieskładkowy w art. 7 ustawy o emeryturach i rentach z FUS; od dnia 22 września 1976r. do dnia 26 marca 1977r. z tytułu zatrudnienia w Zakładzie (...) z uwagi na brak w zaświadczeniu z dnia 29 marca 1977r. informacji o czasie pracy oraz o dacie urodzenia, a także od dnia 1 września 1989r. do dnia 30 października 1989r. oraz od dnia 1 maja 1996r. do dnia 15 czerwca 1996r. z tytułu przebywania na urloпах bezpłatnych (decyzja z dnia 5 listopada 2018r., znak: (...) - 2007, k. 64-65, tom I a.r.).

W związku z ponownie ustalonym kapitałem początkowym, organ rentowy decyzją z dnia 6 listopada 2018r., znak: (...) przeliczył wysokość emerytury ubezpieczonej od dnia 1 stycznia 2018r., tj. od miesiąca, w którym złożono wniosek. Po korekcie kapitału początkowego wysokość emerytury wyniosła 988,73 zł, a po waloryzacji od dnia 1 marca 2018r. - 1.018,19 zł (decyzja z dnia 6 listopada 2018r., znak: (...) k. 18-19, tom VI a.r.).

Od decyzji organu rentowego z dnia 19 stycznia 2018r., znak: (...) - 2007 i z dnia 24 stycznia 2018r., znak: (...), M. M. (1) złożyła odwołanie (odwołanie z dnia 6 marca 2018r., k. 3-4 a.s.).

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie dowodów z dokumentów zgromadzonych w aktach organu rentowego. Zdaniem Sądu, dokumenty, w zakresie, w jakim Sąd oparł na nich swoje ustalenia, są wiarygodne, wzajemnie się uzupełniają i tworzą spójny stan faktyczny. Nie były one przez strony kwestionowane w zakresie ich autentyczności i zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy, a zatem okoliczności wynikające z treści tych dokumentów należało było uznać za mogące stanowić element poczynionych przez Sąd ustaleń faktycznych.

Sąd Okręgowy oparł się także na zeznaniach przesłuchanych w sprawie świadków: M. B. (k. 34 a.s.), Z. M. (k. 35 a.s.), M. A. (k. 84v a.s.) i P. M. (k. 84v a.s.). Wszyscy ww. świadkowie zeznawali na okoliczność zatrudnienia ubezpieczonej w Ambasadzie Królestwa Niderlandów z siedzibą w W.. Sąd Okręgowy ocenił wskazane zeznania jako wiarygodne, gdyż nie pozostawały ze sobą w sprzeczności, a w połączeniu tworzyły logiczną całość. Świadkowie co prawda nie byli współpracownikami ubezpieczonej w spornym okresie czasu, jednak z racji pozostawania z nią w bliskich relacjach rodzinnych, sąsiedzkich i koleżeńskich, posiadali ogólną wiedzę na temat tego, gdzie ubezpieczona jest zatrudniona oraz jaką pracę wykonuje. Jednak wobec tego, że nie byli zatrudnieni wraz z ubezpieczoną w tym samym zakładzie pracy, to nie posiadali szczegółowej wiedzy na temat warunków zatrudnienia w zagranicznej placówce dyplomatycznej, nie znali charakteru umowy, jaką realizowała, ani dokładnego okresu, w którym to zatrudnienie miało miejsce. Świadkowie potwierdzili wyłącznie fakt pracy ubezpieczonej na rzecz Ambasady Królestwa Niderlandów w W.. Ich zeznania należało ocenić jako wiarygodne w tym zakresie.

Zeznania M. M. (1) (k. 85-86 a.s.), które potwierdziły w części dokumenty oraz świadkowie, w takim zakresie, jak w przypadku świadków, zostały ocenione jako zasługujące na wiarę i były podstawą dokonanych ustaleń.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Postępowanie w sprawie z odwołania M. M. (1) od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 19 stycznia 2018r., znak: (...) – 2007, i z dnia 24 stycznia 2018r., znak: (...), w części podlegało umorzeniu, zaś w pozostałym zakresie Sąd odwołanie oddalił.

Z uwagi na przedmiot sporu tytułem wstępu podkreślania wymaga, że M. M. (1), jako osobie urodzonej pod dniu 31 grudnia 1948r., przysługuje prawo do emerytury w myśl art. 24 i następnych ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2018r., poz. 1270), zwanej dalej ustawą emerytalną. Wymieniony przepis art. 24 wskazuje, że ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku emerytalnego wynoszącego, co najmniej 60 lat dla kobiet i co najmniej 65 lat dla mężczyzn, z zastrzeżeniem art. 46, 47, 50, 50a, 50e i 184.

Zasady obliczania wysokości emerytury określonej w art. 24 zostały ustalone w art. 25 -26 ustawy emerytalnej. W myśl art. 26 emerytura stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia ustalonej w sposób określony w art. 25 ustawy przez średnie dalsze trwanie życia dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę danego ubezpieczonego, z uwzględnieniem ust. 5 i art. 183 ustawy. Z kolei z art. 25 ust. 1 ustawy wynika, że podstawę obliczenia emerytury, o której mowa w art. 24 ustawy, stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne, z uwzględnieniem waloryzacji składek zewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury, zwaloryzowanego kapitału początkowego określonego w art. 173-175 oraz kwot środków zewidencjonowanych na subkoncie, o którym mowa w

art. 40a ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych, z zastrzeżeniem ust. 1a i 1b oraz art. 185.

W świetle zacytowanych przepisów jednym z podstawowych elementów obliczenia wysokości przyznanej ubezpieczonej emerytury jest kapitał początkowy. Zgodnie z art. 173 ust. 1-3 ustawy emerytalnej ustala się go dla ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948r., którzy przed dniem wejścia w życie ustawy opłacali składki na ubezpieczenie społeczne lub za których składki opłacali płatnicy składek. Kapitał początkowy stanowi równowartość kwoty obliczonej według zasad określonych w art. 174 pomnożonej przez wyrażone w miesiącach średnie dalsze trwanie życia ustalone zgodnie z art. 26 ust. 3 dla osób w wieku 62 lat. Jego wartość ustala się na dzień wejścia w życie ustawy. Z kolei w myśl art. 174 ust. 1 i 2 ww. ustawy, wyliczenia kapitału dokonuje się na zasadach określonych w art. 53, z uwzględnieniem ust. 2-12. Ustala się podstawę wymiaru w oparciu o zasady określone w art. 15, 16, 17 ust. 1 i 3 oraz art. 18, to jest z okresu kolejnych 10 lat kalendarzowych, wybranych przez zainteresowanego z ostatnich 20 lat kalendarzowych przed dniem 1 stycznia 1999r. (art. 15 ust. 1) bądź z okresu 20 lat kalendarzowych przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku, wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu (art. 15 ust. 6). Ponadto, przy ustalaniu kapitału początkowego przyjmuje się przebyte przed dniem wejścia w życie ustawy: okresy składkowe, o których mowa w art. 6, okresy nieskładkowe, o których mowa w art. 7 pkt 5 oraz okresy nieskładkowe, o których mowa w art. 7 pkt 1-3 i 6-12, w wymiarze nie większym niż określony w art. 5 ust. 2.

Sąd Okręgowy, rozpoznając odwołanie M. M. (1), podzielił stanowisko Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, co do konieczności zastosowania art. 477¹³ § 1 k.p.c. Wskazany przepis stanowi, że zmiana przez organ rentowy zaskarżonej decyzji lub przez wojewódzki zespół do spraw orzekania o niepełnosprawności zaskarżonego orzeczenia przed rozstrzygnięciem sprawy przez Sąd - przez wydanie decyzji lub orzeczenia uwzględniającego w całości lub w części żądanie strony - powoduje umorzenie postępowania w całości lub w części.

W rozpatrywanej sprawie, Zakład Ubezpieczeń Społecznych decyzją z dnia 5 listopada 2018r., znak: (...) -2007, wydaną w sprawie ponownego ustalenia kapitału początkowego oraz decyzją z dnia 6 listopada 2018r., znak: (...) w sprawie przyznania prawa do emerytury, zmienił decyzje zaskarżone przez M. M. (1) w ten sposób, że ustalając kapitał początkowy, uwzględnił okres zatrudnienia od dnia 11 sierpnia 1993r. do dnia 30 listopada 1993r. w Sklepie (...) i przypadające w tym czasie okresy niezdolności do pracy: od dnia 19 października 1993r. do dnia 23 października 1993r., od dnia 17 listopada 1993r. do dnia 30 listopada 1993r. oraz od dnia 1 grudnia 1993r. do dnia 6 grudnia 1993r. W odniesieniu do powyższego okresu, z uwagi na brak jakiegokolwiek dokumentacji płacowej, organ rentowy przyjął minimalne wynagrodzenie za pracę, czego ubezpieczona nie kwestionowała w toku postępowania. Powyższa okoliczność wynika wprost ze stanowiska organu rentowego przedstawionego w piśmie procesowym z dnia 7 listopada 2018r. (k. 79 a.s.), w którym ZUS wskazywał na dokonanie powyższej zmiany, a także z analizy decyzji z dnia 5 i 6 listopada 2018r. W tym zatem zakresie zaistniały przesłanki do umorzenia postępowania na podstawie art. 477¹³ § 1 k.p.c., o czym Sąd orzekł w pkt 1 wyroku.

Sporne między stronami pozostawały nadal okresy: od dnia 10 lutego 2013r. do dnia 10 lutego 2013r., od dnia 11 marca 1997r. do dnia 8 czerwca 1997r., tj. okresy niepobierania zasiłku dla bezrobotnych, od dnia 22 września 1976r. do dnia 26 marca 1977r. z tytułu zatrudnienia w Zakładzie (...) w oparciu o umowę agencyjną, od dnia 1 września 1989r. do dnia 30 października 1989r. i od dnia 1 maja 1996r. do dnia 15 czerwca 1996r. z tytułu przebywania na urloпах bezpłatnych oraz okres zatrudnienia w Ambasadzie Królestwa Niderlandów z siedzibą w W.. Odnosząc się natomiast do okresu prowadzenia przez M. M. (1) pozarolniczej działalności gospodarczej od dnia 10 listopada 2010r. do dnia 24 marca 2014r., wskazać należy, że sposób sformułowania zarzutów w tej części może sugerować, że organ rentowy ww. okres w ogóle pominął. Tymczasem analiza zaskarżonych, wskazuje że ww. lata istotnie nie zostały uwzględnione przez organ rentowy do ogólnego stażu ubezpieczeniowego przy wyliczaniu kapitału początkowego, ale dlatego tylko, że jest on obliczany na dzień 1 stycznia 1999r. i uwzględniane są w związku z tym jedynie okresy przypadające przed tą datą. Z kolei w przypadku emerytury, ponieważ organ rentowy obliczał ją wedle nowych zasad, o których była mowa, to stażu pracy jako takiego nie wylicza się, a jedynie uwzględniania się składki zaewidencjonowane na koncie w ZUS. Tak było również w przypadku ubezpieczonej, której wyliczając emeryturę, organ rentowy uwzględnił

składki za okresy prowadzenia działalności gospodarczej, w takiej wysokości, w jakiej zostały odprowadzone. Z tego też względu, w tym zakresie zarzut ubezpieczonej odnośnie nieuwzględnienia okresu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej, okazał się bezzasadny.

Odnosząc się do okresu zatrudnienia od dnia 22 września 1976r. do dnia 26 marca 1977r., Sąd Okręgowy ustalił, że w tym czasie M. M. (1) świadczyła pracę na podstawie umowy agencyjnej zawartej z jednostką gospodarki uspołecznionej Spółdzielnią Pracy (...) w W. na stanowisku zbieracza umiejscowionego. Wówczas obowiązywała ustawa z dnia 19 grudnia 1975r. o ubezpieczeniu społecznym osób wykonujących pracę na rzecz jednostek gospodarki uspołecznionej na podstawie umowy agencyjnej lub umowy zlecenia (Dz.U. z 1983r., Nr 31, poz. 146 ze zm.), która w art. 1 ust. 1 wskazywała, że obowiązkowe ubezpieczenie społeczne określone ustawą, obejmuje osoby wykonujące stale i odpłatnie pracę na podstawie umowy agencyjnej lub umowy zlecenia, zawartej z jednostkami gospodarki uspołecznionej. Zapisy powyższej ustawy określały również, że umową agencyjną lub umową zlecenia w rozumieniu ustawy, zwaną dalej „umową”, jest umowa, na podstawie, której osoba ją zawierająca zobowiązuje się do wykonywania określonych czynności w imieniu jednostki gospodarki uspołecznionej lub na rzecz tej jednostki. (ust. 2). Pracę uważa się za wykonywaną stale, jeżeli trwa nieprzerwanie co najmniej sześć miesięcy (ust. 3) Według art. 4 tej ustawy, obowiązek ubezpieczenia powstawał z dniem oznaczonym w umowie jako dzień rozpoczęcia jej wykonywania, a według art. 5 ust. 1 ustawał z dniem rozwiązania lub wygaśnięcia umowy. Składkę na ubezpieczenie opłacali w odpowiednich częściach jednostka gospodarki uspołecznionej, która zawarła umowę, i ubezpieczony. Składkę na ubezpieczenie opłacało się za każdy miesiąc, w którym istniało ubezpieczenie. Składek na ubezpieczenie nie opłacało się w okresie pobierania przez ubezpieczonego zasiłku chorobowego lub macierzyńskiego (art. 26 ust. 1 i art. 25 ust. 1.). Ponadto, jeżeli po upływie roku kalendarzowego okazywało się, że w ciągu roku przeciętny miesięczny dochód z wykonywania umowy nie osiągnął połowy najniższego wynagrodzenia w gospodarce uspołecznionej składki opłacone za ten rok podlegały zwrotowi, a tego roku nie wliczało się do okresu ubezpieczenia wymaganego do uzyskania świadczeń na podstawie ustawy. Kwotę składek podlegającą zwrotowi pomniejszało się o kwotę pobranych w ciągu tego roku zasiłków przewidzianych w odpowiednich artykułach (art. 27 ust. 1). Ilekroć przepisy ustawy uzależniały prawo do świadczeń od osiągnięcia dochodu z wykonywania umowy lub ze współpracy w wysokości co najmniej najniższego wynagrodzenia w gospodarce uspołecznionej, warunek ten uważało się za spełniony również wówczas, gdy czas pracy określony w umowie lub w piśmie jednostki gospodarki uspołecznionej udzielającej zgody na współpracę odpowiadał co najmniej pełnemu wymiarowi czasu pracy obowiązującego pracowników jednostki gospodarki uspołecznionej, która zawarła umowę lub udzieliła zgody na współpracę. Przepis ust. 1 stosowało się odpowiednio, jeżeli przepisy ustawy uzależniały prawo do świadczeń od osiągnięcia dochodu z wykonywania umowy lub ze współpracy w wysokości co najmniej połowy najniższego wynagrodzenia w gospodarce uspołecznionej (art. 36 ust. 1 i 2 ustawy).

Z powołanych wyżej przepisów wynikało że obowiązkowe ubezpieczenie społeczne obejmowało agentów, jeżeli osiągnęli dochód w wysokości co najmniej połowy najniższego wynagrodzenia w gospodarce uspołecznionej lub gdy czas pracy określony w umowie odpowiadał co najmniej połowie pełnego wymiaru czasu pracy obowiązującego pracowników jednostki gospodarki uspołecznionej. Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 28 lutego 1989r., wydanej w sprawie o sygn. akt III UZP 4/89 podkreślił, że obowiązkowi ubezpieczenia społecznego w myśl art. 1 ustawy z dnia 19 grudnia 1975r. (Dz.U. z 1995r., Nr 67, poz. 333) podlegają osoby, wykonujące stale i odpłatnie pracę na rzecz jednostek gospodarki uspołecznionej w rozmiarze odpowiadającym połowie pełnego wymiaru czasu pracy w danej jednostce, bądź osiągają wynagrodzenie w wysokości co najmniej połowy najniższego wynagrodzenia w gospodarce uspołecznionej.

Sąd Okręgowy, chcąc ustalić wymiar czasu pracy i wysokość wynagrodzenia ubezpieczonej świadczącej pracę na podstawie umowy agencyjnej, podjął próby odnalezienia dokumentacji pracowniczej M. M. (1) dotyczącej zatrudnienia w Zakładzie (...) w W.. Okazały się one bezskuteczne. Z informacji uzyskanych w toku postępowania wynika, że z powyższego okresu zatrudnienia ubezpieczonej w ww. Spółdzielni nie zachowała się dokumentacja płacowa oraz pełna dokumentacja osobowo-pracownicza, zawierająca stosowne informacje o warunkach zatrudnienia, m.in. o wymiarze czasu pracy M. M. (1). Ubezpieczona natomiast przedstawiła wyłącznie zaświadczenie z dnia 29 marca 1977r., które potwierdza jedynie fakt wykonywania przez nią pracy na rzecz jednostki gospodarki uspołecznionej w oparciu o umowę agencyjną w okresie od dnia 22 września 1976r. do dnia 26

marca 1977r. W dokumencie tym brak jest natomiast informacji o wymiarze czasu pracy, jak również o wysokości wynagrodzenia. Dokument ten jest wiarygodny, ale niewystarczający do uwzględnienia ww. okresu pracy na podstawie umowy agencyjnej z uwagi na brak wykazania spełnienia przesłanek określonych w treści przywołanej wyżej ustawy z dnia 19 grudnia 1975r. o ubezpieczeniu społecznym osób wykonujących pracę na rzecz jednostek gospodarki społecznej na podstawie umowy agencyjnej lub umowy zlecenia. Powyższy okres zatrudnienia niewątpliwie podlegałby uwzględnieniu do stażu wówczas, gdyby ubezpieczona udowodniła, że jej miesięczny dochód wynosił co najmniej połowę najniższego wynagrodzenia lub czas pracy połowę wymiaru czasu pracy. Tymczasem ubezpieczona M. M. (1) nie przedstawiła takich dowodów, Wiadomym jedynie jest, że świadczyła pracę począwszy od dnia zawarcia umowy agencyjnej, tj. od 22 września 1976r. do 26 marca 1977r. Z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie nie wynika jednak przez ile godzin dziennie wykonywała pracę, polegającą na skupowaniu makulatury od harcerzy i szkół i czy pracowała przez przynajmniej 4 godziny dziennie. Podobnie, brak jest jakiegokolwiek wzmianki w dokumentach odnośnie wysokości miesięcznego wynagrodzenia. Z zeznań M. M. (1) powyższe również nie wynika. Składając zeznania na rozprawie w dniu 28 listopada 2018r. ubezpieczona nie potrafiła jednoznacznie określić w jakim konkretnie wymiarze czasu pracy realizowała prace na stanowisku zbieracza umiejscowionego, wskazując jedynie, że był to wymiar czasu pracy krótszy od 8 godzin dziennie. Nie potrafiła również podać, w jakiej wysokości otrzymywała miesięczne wynagrodzenie. Zeznała jedynie, że wynagrodzenie choć wysokie, było uzależnione od ilości skupionego towaru. Na tej podstawie Sąd Okręgowy stwierdził, że ubezpieczona nie udowodniła, aby z racji wykonywania pracy zbieracza umiejscowionego uzyskiwała wynagrodzenie przynajmniej równe wysokości połowy minimalnego wynagrodzenia otrzymywanego za pracę w tym okresie, a także, aby jej wymiar czasu pracy odpowiadał co najmniej połowie pełnego wymiaru czasu pracy. Wobec powyższego należy uznać, iż brak jest podstaw do zaliczenia do stażu pracy ubezpieczonej okresu zatrudnienia od 22 września 1976r. do 26 marca 1977r. w Zakładzie (...) w W. z tytułu wykonywania umowy agencyjnej.

Spornym pozostawał również okres zatrudnienia M. M. (1) w D. Wizowym Ambasady Królestwa Niderlandów w W.. W tym zakresie organ rentowy wskazywał, że z uwagi na brak jakiegokolwiek dokumentacji płacowej i osobowo-pracowniczej, zawierającej informacje na temat warunków zatrudnienia, nie ma podstaw do uwzględnienia powyższego okresu. Na okoliczność pracy ubezpieczonej w Ambasadzie Królestwa Niderlandów w W. Sąd Okręgowy dopuścił dowód z zeznań świadków w osobach: M. B., Z. M., M. A. i P. M.. Wskazani świadkowie co prawda nie byli współpracownikami ubezpieczonej w spornym okresie, jednak z racji pozostawania z nią w bliskich relacjach, rodzinnych (M. B. i Z. M.), sąsiedzkich (P. M.) i koleżeńskich (M. A.), posiadali ogólną wiedzę na temat tego, gdzie ubezpieczona jest zatrudniona oraz jaką pracę wykonuje. Z racji tego, że świadkowie, nie byli zatrudnieni wraz z ubezpieczoną w tym samym zakładzie pracy, to nie posiadali szczegółowej wiedzy na temat warunków zatrudnienia w zagranicznej placówce dyplomatycznej, nie znali charakteru umowy, ani okresu pracy. Także M. M. (1) nie potrafiła konkretnie wskazać, kiedy zaczęła pracę i do kiedy pracowała. Daty, które podała są przybliżone i niepewne. Natomiast w świetle orzecznictwa, zaliczenie nieudokumentowanych okresów składkowych do uprawnień oraz wzrostu świadczeń emerytalno-rentowych wymaga dowodów nie budzących wątpliwości, spójnych i precyzyjnych (zob. wyrok Sądu Najwyższych z 9 stycznia 1998r., II UKN 440/97).

Zgodnie zaś z art. 117 ust. 1 ustawy emerytalnej okresy składkowe, mogą być uwzględnione, jeżeli zostały udowodnione dokumentami (zaświadczeniami) lub wpisami w legitymacji ubezpieczeniowej bądź uznane orzeczeniem sądu. Z kolei w myśl § 22 ust. 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno - rentowe (Dz. U. Nr 237, poz. 1412) jeżeli ustawa nie stanowi inaczej, środkiem dowodowym stwierdzającym okresy zatrudnienia na podstawie umowy o pracę, powołania, wyboru, mianowania oraz spółdzielczej umowy o pracę jest świadectwo pracy, zaświadczenie płatnika składek lub innego właściwego organu, wydane na podstawie posiadanych dokumentów lub inny dokument, w tym w szczególności: legitymacja ubezpieczeniowa; legitymacja służbowa, legitymacja związku zawodowego, umowa o pracę, wpis w dowodzie osobistym oraz pisma kierowane przez pracodawcę do pracownika w czasie trwania zatrudnienia. W aktach sprawy brak jest dokumentów pozwalających na czynienie ustaleń w tym zakresie. W okolicznościach rozpoznawanej sprawy ubezpieczona nie przedłożyła świadectwa pracy, z którego wynikałoby, że pracowała w spornym okresie w Ambasadzie Królestwa Niderlandów, powołała jednakże na tą okoliczność świadków, czego art. 117 ustawy

emerytalnej nie wyklucza. Zgodnie bowiem z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 24 maja 2001r. (I PKN 413/00), art. 117 nie wprowadza ograniczeń w dowodzeniu zeznaniami świadków faktów mających znaczenie dla ustalenia prawa do świadczeń przewidzianych w ustawie. Jednakże w rozpatrywanej sprawie z zeznań świadków oraz ubezpieczonej nie wynika ponad wszelką wątpliwość w jakim okresie ubezpieczona wykonywała pracę. Samo zaś wskazywanie czy to przez ubezpieczoną czy przez świadków, że była ona zatrudniona w Ambasadzie Królestwa Niderlandów, uznać należy za niewystarczające do zaliczenia spornego okresu do stażu ubezpieczeniowego.

Sąd Okręgowy dla potwierdzenia pracy w ww. okresie poszukiwał dokumentacji pracowniczej M. M. (1) z okresu jej zatrudnienia w Ambasadzie. Pismem z dnia 30 lipca 2018r. Ambasada Królestwa Niderlandów w W. poinformowała jednak, że nie odnaleziono dokumentacji, która mogłaby potwierdzić zatrudnienie M. M. (1). W takiej sytuacji stanowisko ubezpieczonej, która zresztą nie sprecyzowała dokładnie, jaki okres powinien być doliczony, nie mogło zostać uwzględnione.

Odnośnie zaś okresów rejestracji w Urzędzie Pracy w charakterze osoby bezrobotnej: od dnia 10 lutego 2013r. do dnia 10 lutego 2013r. oraz od dnia 11 marca 1997r. do dnia 8 czerwca 1997r., to wskazać należy, że stosownie do treści art. 6 ust. 2 pkt 6 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wyłącznie okres pozostawania bez pracy i pobierania zasiłku dla bezrobotnych, jest okresem składkowym.

Sąd Okręgowy nie znalazł również podstaw do uwzględnienia żądania ubezpieczonej w zakresie zaliczenia jej urlopów bezpłatnych udzielonych przez pracodawcę na podstawie art. 174 § 2 k.p. w okresach od dnia 1 września 1989r. do dnia 30 października 1989r. i od dnia 1 maja 1996r. do dnia 15 czerwca 1996r., jako okresów składkowych, czy też nieskładkowych. Wynika to z tego, że urlopu bezpłatnego nie wlicza się do okresu pracy, od którego zależą uprawnienia pracownicze. Okres taki nie jest także wymieniony w przepisach ustawy emerytalnej w części zawierającej enumeratywne wyliczenia okresów nieskładkowych. Dlatego też odwołanie w tej części było bezzasadne.

W opisanych okolicznościach Sąd Okręgowy uznał odwołanie M. M. (2) od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 19 stycznia 2018r., znak: (...) - 2007 oraz z dnia 24 stycznia 2018r., znak: (...) jako niezasadne w omówionej części, w jakiej postępowanie nie zostało umorzone. Z tych też względów odwołanie zostało oddalone na podstawie art. 477⁽¹⁴⁾ § 1 k.p.c.

ZARZĄDZENIE

(...)